

[Statsministeren]

Vi har i Danmark tradition for at kunne blive enige om de store linjer, når det var nødvendigt. Jeg regner med, at vi, når vi har fået finansloven for 1990 på plads, kan finde et bredt flertal for den nødvendige politik. Og jeg håber – for det jo også forudsætningen – at Folketingets partier vil medvirke dertil.

Under debatten tidligere i dag har der været en langstrakt og overordentlig polemisk drøftelse af, hvorfor og hvordan forhandlingerne nåede til en afbrydelse forleden. Jeg vil ikke gå så dybt ind i det. Jeg synes ikke, man i dag skal tale sig væk fra hinanden, tværtimod. Og jeg vil godt have sagt fra denne talerstol, hvordan det gik til. Det gik således til, at på et vist tidspunkt under det møde, som i denne omgang blev det sidste, stillede jeg – og jeg synes, det var naturligt – følgende ordrette spørgsmål:

»Kan Socialdemokratiet acceptere regeringens oplæg af 13. oktober 1989 som grundlag for de fortsatte forhandlinger?«

Sådan lød spørgsmålet ordret.

I betragtning af, at regeringen nu havde konstrueret sit fjerde modeloplæg, syntes vi, det var et naturligt spørgsmål. Men efter en tænkepause svarede Socialdemokratiets forhandlere nej. Det måtte vi så tage til efterretning. Man kan godt få det indtryk, at det piner og plager og nager Socialdemokratiet, at man svarede nej, men det gjorde man.

I det hele taget vil jeg sige, når disse forhandlinger er noget vanskelige at få til at udkrystallisere sig i beslutninger, hænger det jo nok sammen med, at vi om kort tid skal stemme om finansloven, og det er jo nok ikke så let at forhandle, når der ligger en revolver på forhandlingsbordet, som altså kan bruges. Jeg tænker på truslen om mod sædvane at ville eller kunne stemme imod finansloven.

De politiske ungdomsorganisationers formænd – de samme fire, svarende til moderpartierne, som har forhandlet i Statsministeriet og på Marienborg så længe – traf sammen for nylig, og det lykkedes for dem – og det synes jeg man må beundre dem for – at nå frem til enighed, en meget utraditionel enighed på en række områder. Flot! Og jeg var enig i meget af det. Men hvorfor lykkedes det? Jeg tror ikke mindst det lykkedes, fordi den ene af dem i modsætning til sine ældre partifæller ikke ved den lejlighed havde mulighed for at true med, at han hellere ville fremkalde et valg, for det lå ikke i

hans hænder. Her i Folketinget er vilkårene anderledes, det må vi bøje os for, og det gør vi fortsat.

Jeg vil godt også sige i dag, som jeg allerede sagde i min erklæring den 23. oktober 1989, at regeringen selvsagt vil indkalde Socialdemokratiet til drøftelser om finansloven. Det vil jeg gerne gentage her, som jeg sagde det allerede den 23. oktober 1989. Det har jo sin forklaring i, at der foreligger en række forlig mellem regeringen og Socialdemokratiet; også Socialdemokratiet har aktier i finansloven, og det vil vi respektere. Det gælder bl.a. den faste forbindelse over Storebælt, det gælder Statens Uddannelsesstøtte, og det gælder forslag til en ny reguleringsordning for overførselindkomsterne. Her stemte vi jo sammen for en dagsorden i denne sal før sommerferien. Der er nogle udestående problemer, som vi skal have klarlagt, og finansministeren vil snarest indbyde Socialdemokratiet til drøftelser herom.

Må jeg sige til sidst, at vi kan diskutere vidt og bredt, hvordan vi skal ændre vores skattestruktur, men vi kommer ikke uden om at ændre den, for den danske skattestruktur er nu enestående, og den er isoleret, når vi sammenligner vore vilkår med de omgivende landes.

Om få minutter, kl. 17.00, har jeg forstået, vil finansminister Feldt i Sverige offentliggøre den skatteaftale, det svenske Socialdemokrati har indgået med den svenske rigsdags flertal. Jeg ved godt, at de svenske forudsætninger på mange måder er anderledes end vore ved arbejdsgiverafgifter og meget andet, men alligevel springer det mig i øjnene, hvis Dagens Nyheters referat her til morgen er korrekt, at det, man gør i Sverige, er, at man i 1990 sænker skatten for indkomst under 75.000 s.kr. med 2 procentenheder, og samtidig sænker man den del af indkomsten, som ligger ud over 75.000 s.kr., med 7 pct. Når den endelige ordning er gældende i 1991, vil en indkomst i Sverige på 50.000 kr. få en skattesækning på 2.000 kr., men en indkomst på 300.000 kr. vil få en skattesækning på 50.300 kr. og så forstår jeg, at man skal skaffe finansiering, og det gør man bl.a. gennem højere moms på energi og ved at sætte benzinafgiften op med 1,50 kr. Disse to forslag er vel ikke stillet specielt af hensyn til lavindkomsterne og mellemindkomsterne, må jeg gå ud fra.

Nu beder jeg ikke om, at vi skal gå lige så langt, men tendensen til at nedbringe marginal-